

ΓΥΜΝΟ ΓΕΥΜΑ

ΤΟ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Διεύθυνση
Άρης Μαραγκόπουλος

Επίβλεψη: Άρτεμις Λόη
Μετάφραση: Γιώργος Μπέτσος
Διόρθωση: Φώτης Πέτρου
Εξώφυλλο: ΜΟΤΙΒΟ Α.Ε.

Τίτλος πρωτοτύπου: *Naked Lunch: The Restored Text*
Copyright © William S. Burroughs, 1959

Copyright renewed © William S. Burroughs, 1987, 1990
Restored text © 2001 William S. Burroughs Trust
All rights reserved

© 2010 Εκδόσεις Τόπος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-6863-59-2

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου, 11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856 Fax: 210 8222684

Βιβλιοπωλείο
Γενναδίου 6, 10678, Αθήνα
Τηλ.: 210 3221580 Fax: 210 3211246

www.toposbooks.gr

Ουίλιαμ Μπάροουζ

Γυμνό γεύμα
Το αποκατεστημένο κείμενο

Επιμελητές
James Grauerholz & Barry Miles

Εισαγωγή
J. G. Ballard

Μετάφραση
Γιώργος Μπέτσος

Εισαγωγή του J. G. Ballard

TΟ *ΓΥΜΝΟ ΓΕΥΜΑ* είναι μια πανδαισία που δεν πρόκειται να ξεχάσετε. Αυτό το καταπληκτικό μυθιστόρημα είναι μια σατιρική αποκάλυψη, μια βόλτα με τρενάκι του τρόμου στην κόλαση, ένα σαφάρι με πρωταγωνιστές τους πιο παράξενους ανθρώπους του πιο παράξενου πλανήτη, εμάς. Λέγεται για τα λογοτεχνικά αριστουργήματα πως η ιδιοφυία τους διαποτίζει την κάθε γραμμή, και δεν υπάρχει πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα που να επιβεβαιώνει αυτόν τον ισχυρισμό από το *Γυμνό γεύμα*. Ήδη από τις πρώτες αράδες αντιλαμβανόμαστε ότι μας αποκαλύπτεται ένας μοναδικός κόσμος – σατιρικός, παρανοϊκός, φουτουριστικός, παραληρηματικός. Αλλόκοτες και εφιαλτικές σκηνές εκτυλίσσονται ακαριαία, σαν φευγαλέες ματιές σε κάποια εξωτική και παρακμιακή πόλη. Απαιτείται χρόνος μέχρι να συνειδητοποιήσουμε πως αυτή η παράξενη πόλη είναι η ίδια στην οποία ζούμε και διάγουμε τον κανονικό μας βίο.

Εκ πρώτης όψεως το *Γυμνό γεύμα* κυριαρχείται από δύο άμεσα συνδεδεμένα θέματα, τα ναρκωτικά και την ομοφυλοφιλία, για τα οποία ο Μπάροουζ είναι αδυσώπητα ειλικρινής. Εικόνες όπως το χάραμα στον υπόγειο, τα φτηνά ξενοδοχεία, το μούδιασμα καθώς περιμένεις το επόμενο φιξάκι και η μελαγχολική αναζήτηση για μια άπαστη σεξουαλική ευτυχία, όλα αυτά περιγράφουν τον κόσμο τον οποίο περιδιάβαινε ο Μπάροουζ τη δεκαετία του 1950, στη Νέα Υόρκη, στο Μεξικό και στην Ταγγέρη. Τα ναρκωτικά είναι το απόλυτο εμπόρευμα, έχει γράψει ο Μπάροουζ, αντιμετωπίζοντας τον εθισμό ως τμήμα μιας παγκόσμιας συνωμοσίας των ιθυνόντων δυνάμεων του κόσμου μας – των κοινοπραξιών των ΜΜΕ, της απέραντης πολιτικής και οικονομικής γραφειοκρατίας, και της ιατρικής επιστήμης που δρα με γνώμονα το κέρδος– και οι οποίες είναι αποφασισμένες να μας μετατρέψουν όλους σε απόλυτα εξαρτημένα άτομα, προκαλώντας μας ταυτόχρονα αμνηχανία με την ψευδαισθησιον του παραβατικού σεξ.

Ο Μπάροουζ επιλέγει να ξεσκεπάσει βίαια αυτή τη συνωμοσία προσκαλώντας μας όλους σε γεύμα, και το μενού περιλαμβάνει ένα μυθιστόρημα το οποίο

θεωρώ πως είναι το πιο σημαντικό και πρωτότυπο μυθιστόρημα Αμερικανού συγγραφέα από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Το *Γυμνό γέυμα* είναι το φιξάκι του εξαρτημένου, η εισβολή της ανόθευτης ηδονής στον εγκέφαλο, και επίσης η αυστηρή και βαθιά αντικειμενική αλήθεια για τους εαυτούς μας, τις αυταπάτες μας και τον δόλο μας, σερβιρισμένο με γαρνιτούρα το πιο σκαμπρόζικο χιούμορ. Εδώ θα βρείτε έναν στρατό ξεκαρδιστικών χαρακτήρων, υπό την ηγεσία του διαβόπτου δρ Μπένγουεϊ, του πιο διεφθαρμένου και πλάγνου γιατρού της λογοτεχνίας του εικοστού αιώνα.

Μετά το αναιμικό εδεσματολόγιο των πιο σύγχρονων μυθιστορημάτων, χαλαρώστε και περιδρομιάστε αυτό το μυθιστορηματικό λουκούλλειο γέυμα.

Περιεχόμενα

ΓΥΜΝΟ ΓΕΥΜΑ

ξεκινάμε για δυτικά	15
ο Βιτζιλάντης	22
ο Τσοπάνος	24
Μπένγουεϊ	35
Χοσελίτο	59
το μαύρο κρέας	65
νοσοκομείο	70
Λάζαρε δεύρω έξω	83
η αίθουσα της ακολασίας του Χασάν	88
πανεπιστημιούπολη της Διαζώνης	99
το ετήσιο πάρτι του Έι Τζέι	104
η αγορά	122
συνηθισμένοι άντρες και γυναίκες	137
Ισλάμ Α.Ε. και τα κόμματα της Διαζώνης	161
ο λειτουργός της κομπετίας	185
Διαζώνη	193
η εξέταση	201
έχετε δει τη Ρόουζ με τα παντοπόν;	213

τα μαμούνια της κόκας	215
ο εξολοθρευτής κάνει καλή δουλειά	218
η άλγεβρα της ανάγκης	222
Χάουζερ και Ο'Μπράιεν	226
ατροφικός πρόλογος	235
γρήγορα...	252

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΕΙΣΑΓΩΓΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Κατάθεση: Μαρτυρία πάνω σε μια αρρώστια (1960)	255
Υστερόγραφο... Εσύ τι θα 'κανες;	263
Στοχασμός πάνω σε μια κατάθεση	267
Γράμμα από έναν μετρ της εξάρτησης σε επικίνδυνα ναρκωτικά (1956)	268

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΟΟΥΖ ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΕΣ

Σημείωμα του επιμελητή	289
Γράμμα στον Ίρβινγκ Ρόζενταλ (1960)	307
Ο θάνατος του Μελ του σερβιτόρου [χωρίς ημερομηνία, χειρόγραφο, γύρω στα τέλη του 1953]	311
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Ο Βιτζιλάντης	314
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Ο Τσοπάνος	319
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Μπένγουεϊ	327

Αχρησιμοποίητα κείμενα: Το μαύρο κρέας	331
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Νοσοκομείο	335
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Το ετήσιο πάρτι του Έι Τζέι	336
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Ισλάμ Α.Ε. και τα κόμματα της Διαζώνης	339
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Η εξέταση	340
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Τα μαμούνια της κόκας	349
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Χάουζερ και Ο'Μπράιεν	351
Αχρησιμοποίητα κείμενα: Αιτροφικός πρόλογος	353
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	365

ΓΥΜΝΟ ΓΕΥΜΑ

Ξεκινάμε για δυτικά

NΙΩΘΩ ΤΟΝ ΚΛΟΙΟ ΝΑ ΣΦΙΠΤΕΙ ΓΥΡΩ ΜΟΥ, τους αισθάνομαι να ετοιμάζουν το επόμενο βήμα, να οργανώνουν τα καριόλια που 'χουν για ρουφιάνους, να μουρμουράνε πάνω από το κουτάλι και το σταγονόμετρο μου – τα σουτάρω στον σταθμό της Ουάσινγκτον Σκουέαρ, πηδάω τα περιστρεφόμενα κάγκελα κατεβαίνω δυο σιδερένιες σκάλες και παίρνω το τρένο για βόρεια... Ένας νεαρός, όμορφος, κοντοκουρεμένος, με γαλλικά και πιάνο, πουστακός, στέλεχος διαφημιστικής εταιρείας μού κρατάει την πόρτα ανοιχτή. Προφανώς με θεωρεί και το πρώτο μούτρο. Κλασική περίπτωση τύπου που νταραβερίζεται με μπαριτζήδες και ταρίφες, μιλάνε για δεξιά κροσέ και τους Ντότζερς, φωνάζει με το μικρό του όνομα το παιδί στο γκισέ του Νέντικ. Σκέτος μαλάκας. Και πάνω στην ώρα καταφτάνει στην αποβάθρα ο αρχίδης της Δίωξης με την άσπρη καμπαρντίνα (φαντάσου να ακολουθείς κάποιον φορώντας άσπρη καμπαρντίνα. Μάλλον θα θες να σε περάσουν για λούγκρα). Τον φαντάζομαι να κρατάει τα σύνεργά μου στο αριστερό του χέρι και το κουμπούρι στο δεξί και να μου λέει: «Σου πέσανε αυτά, κολλητέ».

Το τρένο, όμως, έχει ξεκινήσει.

«Τα λέμε, μπατσόσκυλο!» φωνάζω, ανταποκρινόμενος στις προσδοκίες του πουστακού. Τον κοιτάζω στα μάτια, παρατηρώ τα λευκά του δόντια, το μαύρισμα από τις παραλίες της Φλόριντα, το διακοσίων δολαρίων κοστούμι του από δέρμα καρχαρία, το Μπρουκς Μπρόδερς πουκάμισο με τον σένιο γιακά και τα μανικετόκουμπα, κουβαλώντας τη *News* σαν ευυπόληπτος πολίτης. «Εγώ μόνο τον *Μικρό Άμπνερ*¹ διαβάζω».

Ξενέρωτος που περνιέται για αλάνι... Όλο για «ρίγανες» μιλάει, πίνει κιάλας πού και πού και βαστάει και κάμποση για να έχει να κεράσει τις μούρες από το Χόλιγουντ.

«Σ' ευχαριστώ, ρε λεβέντη», του λέω, «απ' ό,τι βλέπω είσαι δικός μας». Το πρόσωπό του ανάβει σαν φλιπεράκι με αυτά τα πλίθια ροζ λαμπάκια.

«Πήγε και έβγαλε δελτίο», είπα ξιτισμένος. (Σημείωση: Στη διάλεκτο των Βρετανών απατεώνων «βγάζω δελτίο» σημαίνει ρουφιανεύω). Τον πλησίασα και ακούμπησα τα λερωμένα πρεζάκικα δάχτυλά μου στο σαγρέ μανίκι του. «Και ορκιζόμασταν με αίμα πάνω στο ίδιο άπλυτο σέο. Μην σου ξεφύγει πουθενά, αλλά πάει γυρεύοντας για ψάκι. (Σημείωση: Πρόκειται για κάψουλα πρέζας-δηλητήριο που πωλείται στον ναρκομανή με την προοπτική της εξουδετέρωσης. Συνήθεις αποδέκτες είναι διάφοροι πληροφοριοδότες. Συχνά το ψάκι είναι στρυχνίνη, αφού μοιάζει στη γεύση και στην όψη με πρέζα.)

Έχεις δει κανέναν να βαραίει ψάκι, αγόρι; Εγώ είδα στη Φιλαδέλφεια τον Κουτσέα να αρπάζει ένα. Είχαμε στήσει στο δωμάτιό του έναν καθρέφτη, από αυτούς που έχουν στα μπουρδέλα και μπορείς να δεις από πίσω, και όποιος ήθελε να δει έπρεπε να στάξει μια δεκαρού. Ούτε που πρόλαβε να βγάλει τη βελόνα από το χέρι. Αδύνατο να προλάβεις αν το φιζάκι είναι όπως πρέπει. Έτσι τους βρίσκουν, με το σταγονόμετρο τίγκα στο σκοτωμένο αίμα να κρέμεται από το μελανιασμένο χέρι. Έπρεπε να 'βλεπες τα μούτρα του την ώρα που βάρεσε – τι να σου λέω τώρα αγόρι, σπέσιαλ πράμα...

Θυμάμαι τότε που γυρνούσα από δω και από κει με τον Βιτζιλάντη*, το καλύτερο άτομο στην πιάτσα για ψαχτικές. Ήμασταν Σικάγο... Νταραβεριζόμασταν με τις λούγκρες στο Λίνκολν Παρκ. Ένα βράδυ ο Βιτζιλάντης εμφανίζεται για δουλειά φορώντας καουμπόικες μπότες, ένα μαύρο γιλέκο με ένα θεόρατο σήμα του σερίφη κολλημένο πάνω του και με ένα λάσο να κρέμεται από τον ώμο του.

Οπότε του λέω: “Τι σ' έπιασε; Παλάβωσες τελείως;”

Αυτός ίσα που με κοίταξε και μου είπε: “Τράβα την πορεία σου, ξένε”, και βγάζει ένα παλιό, σκουριασμένο εξάσφαιρο κι εγώ ξαμολιέμαι

* Προέρχεται από τη λέξη vigilante που σημαίνει αυτόκλητος προστάτης της έννομης τάξης ή μέλος επιτροπής επαγρύπνησης. (Σ.τ.Δ.)

στο Λίνκολν Παρκ, ενώ οι σφαίρες σφύριζαν δίπλα στ' αυτιά μου. Μέχρι να τον δέσουν οι κερατάδες, ο Βιτζιλάντης είχε φάει τρεις λούγκρες. Δεν του το βγάλανε για πλάκα το παρατσούκλι, άκου που σου λέω...

Έχεις προσέξει πόσες εκφράσεις ξεσπκώνουν τα αλάνια από τις αδερφές; Που κου, το “με νιώθεις;” για να ξέρει ο άλλος ότι χαμπαριάζεις; “Πιάστε τη!”

“Πιάστε τον Παρηγοράκια που 'χει στριμώξει το κορόιδο και τον κωλογλείφει!”

“Το 'χει πάρει πατριωτικά και η κοροϊδάρια θα τον πονηρευτεί”.

Ο Σόλας (το παρατσούκλι τού βγήκε επειδή ξετίναζε φετιχιστές σε παπουτσάδικα) έλεγε: “Πήδα ένα κορόιδο με λιπαντικό και να δεις που μετά θα κλαίγεται ότι θέλει κι άλλο”. Όταν ο Σόλας σταμπάρει ένα κορόιδο αρχίζει και βαριανασαίνει. Τα μούτρα του πρήζονται και τα χείλια του μπλαβίζουν, σαν καψωμένος Εσκιμώος. Μετά πλησιάζει αργά αργά το κορόιδο, κόβει σε τι φάση βρίσκεται και το ψαχουλεύει με τα σάπια, εκτοπλασματικά δάχτυλά του.

Ο Τσοπάνος έχει το άδολο βλέμμα μικρού παιδιού, σαν να βγαίνει από μέσα του γαλάζιο νέον. Μοιάζει να ξεπήδησε από εξώφυλλο της *Saturday Evening Post* μαζί με μια αρμαθιά γατόψαρα και να παστώθηκε σε πρέζα. Τα κορόιδα που διπλωρώνει δεν μανουριάζουν ποτέ, και όποτε θέλει να γίνει οι μπαρμπουτιέρηδες πάντα του ξηγιούνται. Μια μέρα ο Μικρός Μπλου χάζεψε και ξέρασε ένα πράμα που θα έκανε μέχρι και τραυματιοφορέα να βγάλει τα συκώτια του. Τελικά του Τσοπάνου του έστριψε και άρχισε να τρέχει μέσα σε άδεια φαγάδικα και σταθμούς του υπόγειου και να ουρλιάζει: “Γύρνα πίσω, ρε παλικάρι!!! Γύρνα πίσω, ρε!!!” Είχε πάρει στο κατόπι το συντρόφι του και το ακολούθησε μέχρι το Ιστ Ρίβερ, περνώντας ανάμεσα από καπότες και πορτοκαλόφλουδες, ψηφιδωτά από πεταμένες εφημερίδες, μέσα στην ασάλευτη, μαύρη λασπουριά με τους μπετοναρισμένους συμμορίτες και ανάμεσα σε πιστόλια που τα 'χανε στραπατσάρει για να αποφύγουν το αδιάκριτο χέρι των καυλωμένων ειδικών της Βαλλιστικής».

Και η αδερφάρα λέει από μέσα της: «Τι μούτρο είναι αυτό, ρε!!! Πού να τα πω στα παιδιά στου Κλαρκ για να δαύτον». Κάνει συλλογή από μού-

τρα αυτός, πιθανότατα θεωρεί και τον Τζο Γκουλντ² μεγάλη ατραξιόν. Γι' αυτό κι εγώ πάω να τον πιάσω κορόιδο για μια δεκαρού και κανονίζουμε ραντεβού για να του πουλήσω λίγη «ρίγανη», όπως την αποκαλεί, και σκέφτομαι: «Την έχει στο τσεπάκι την καλαμίθρα το ζωάδι». (Σημείωση: Η καλαμίθρα μυρίζει σαν μαριχουάνα όταν καίγεται. Συχνά πασάρεται σε απρόσεχτους ή απληροφόρητους αγοραστές.)

«Λοιπόν», είπα χτυπώντας ελαφρά το χέρι μου, «με καλεί το καθήκον. Και όπως είπε και ένας δικαστής σε έναν άλλον: “Έσω αδέκαστος, αν όμως αδυνατείς έσω αυθαίρετος”».

Μπαίνω στο φαγάδικο με τους κερματοδέκτες και βρίσκω τον Μπιλ Γκέινς τυλιγμένο στο παλτό κάποιου άλλου, λες και είναι τραπεζίτης του 1910 με πάρεση, να κάθεται μαζί με τον γερο-Μπαρτ, εξαθλιωμένο και εξαϋλωμένο, βουτώντας κέικ στον καφέ με δάχτυλα μέσα στη λίγδα και τη σκλέπα.

Είχα μερικούς πελάτες στα βόρεια που τους ανέλαβε ο Μπιλ, και ο Μπαρτ ήξερε κάτι ραμολιμένα από τον καιρό που φουμάρανε όπιο, φασματικούς επιστάτες, γκρίζους σαν τη στάχτη, θυρωρούς φαντάσματα που σκουπίζουν σκονισμένους διαδρόμους με τα αργά, γερασμένα χέρια τους, βήχοντας και φτύνοντας από την πρωινή χαρμάνια, παροπλισμένους ασθματικούς κλεπταποδόχους σε παλιακά ξενοδοχεία, τη Ρόουζ με τα Παντοπόν, τη γηραιά κυρία από την Πεορία, στωικούς Κινέζους σερβιτόρους που βαστάνε την αρρώστια μέσα τους. Ο Μπαρτ τούς ξετρύπωνε περπατώντας με το βήμα του γέρου πρεζάκια, υπομονετικά, προσεκτικά και αργά, ενσταλάζοντας μερικές ώρες ζεστασιάς στα αναιμικά τους χέρια.

Κάποτε έκανα για πλάκα μαζί του τη γύρα. Πώς οι γέροι χάνουν κάθε αίσθηση ντροπής όταν έρχεται η ώρα να φάνε, και σε κάνει να θες να ξεράσεις όταν τους παρακολουθείς; Το ίδιο συμβαίνει και με τα γέρικα πρεζάκια όταν αντικρίζουν την πρέζα. Μόλις τη δουν γρυλίζουν και βγάζουν άναρθρες κραυγές. Σάλια κρέμονται από το σαγόνι τους, το στομάχι τους γουργουρίζει και την ώρα που βράζουν την πρέζα ακούς τον ήχο των περισταλτικών κινήσεων στα σωθικά τους, το ανθρώπινο δέρμα διαλύεται, και ανά πάσα στιγμή περιμένεις να πεταχτεί από μέ-

σα μια τεράστια πρωτοπλασματική μάζα και να αφομοιώσει την πρέζα. Κυριολεκτικά σου γυρνάνε τ' άντερα.

«Δεν βαριέσαι, και τα δικά μου τα παλικάρια έτσι θα καταλήξουν μια μέρα», σκέφτηκα φιλοσοφώντας το. «Περίεργη που 'ναι η ζωή».

Γυρνάω, λοιπόν, στο κέντρο κοντά στη Σέρινταν Σκουέαρ μην τυχόν και το μπατσόσκυλο παραμονεύει στην ντουλάπα με τις σφουγγαρίστρες.

Καθώς προείπα, δεν θα κρατούσε και πολύ. Το ήξερα πως μου την είχαν στημένη και πως στις μυστικές τους συνάξεις έκαναν σχέδια για να με μπουζουριάσουν χρησιμοποιώντας τα σατανικά ίδια των μπάτσων μαγικά τους. Πασπάτευαν κούκλες με τη μορφή μου στο Λέβενουορθ³. «Τι να του κάνουν οι βελόνες αυτουνού, ρε Μάικ;»

Άκουσα πως με κούκλα φάγανε και τον Τσάπιν. Ένα ραμολιμένο ευνούχος μπάτσος καθόταν για χρόνια όλη μέρα στο υπόγειο του τμήματος και κρεμούσε κούκλες με τη μορφή του Τσάπιν. Και όταν τελικά αυτός κρεμάστηκε στο Κονέκτικατ, βρήκαν τον γερο-μπάσταρδο με τον λαιμό τσακισμένο.

«Έπεσε από τα σκαλιά», είπαν. Οι κλασικές ηλιθιότητες των μπάτσων.

Η πρέζα περιβάλλεται από μαγεία και ταμπού, από κατάρες και φυλαχτά. Μπορώ να βρω την άκρη μου στην Πόλη του Μεξικού με ραντάρ. «Όχι σ' αυτόν τον δρόμο, στον επόμενο, δεξιά... αριστερά τώρα. Τώρα πάλι δεξιά», και νάτος, πρόσωπο ξεδοντιασμένης γριάς και σβησμένα μάτια.

Ξέρω έναν έμπορα που τριγυρνάει μουρμουρώντας έναν σκοπό, τον οποίο και μεταδίδει σε όποιον περνάει δίπλα του. Είναι τόσο γκρίζος και φασματικός και ανώνυμος που αδυνατούν να τον δουν και νομίζουν ο σκοπός είναι αποκύημα του δικού τους μυαλού. Οι πελάτες λοιπόν έλκονται σαν υπνωτισμένοι υπό την υπόκρουση του «Smiles» ή του «I'm in the Mood for Love» ή του «They Say We're Too Young to Go Steady», ανάλογα με το μενού της συγκεκριμένης μέρας. Μερικές φορές βλέπεις καμιά πεννηταριά εξαθλιωμένα πρεζόνια να γυρίζουν από τη χαρμάννα, τρέχοντας πίσω από ένα αγόρι με φουσαρμόνικα, και ιδού ο Άνθρωπος, καθισμένος πάνω σε σπαστό καρεκλάκι να ταΐζει ψωμί τους

κύκνους, μια παχιά τραβέλω που 'χει βγάλει βόλτα στο Ιστ Φίφτις το αφγανικό της τσοπανόσκυλο, ένας γέρος μπεκρής που κατουράει μια κολόνα του υπερυψωμένου σιδηρόδρομου, ένας επαναστατημένος Εβραίος φοιτητής που μοιράζει φυλλάδια στην Ουάσινγκτον Σκουέαρ, ένας δενδροκόμος, ένας εξολοθρευτής εντόμων, ένας πουστακάκος διαφημιστής που φωνάζει τον ταμιά στου Νέντικ με το μικρό. Το παγκόσμιο δίκτυο των πρεζάκηδων, στοιχισμένο κατά μήκος μιας γραμμής από σάπια φλόκια, σφίγγει το πρεζολάστιχο σε επιπλωμένα δωματιάκια, τρέμοντας από την πρωινή χαρμάννα. (Παλαίμαχοι διαρρήκτες ρουφάνε μαύρο καπνό στο αποθηκάκι του πλυντηρίου του Τσινκ και το Μωρό της Μελαγχολίας πεθαίνει από υπερβολική δόση χρόνου ή και λόγω ξαφνικής έλλειψης ανάσας). Στην Υεμένη, στο Παρίσι, στη Νέα Ορλεάνη, στην Πόλη του Μεξικού και στην Κωνσταντινούπολη – τρεμάμενα πρεζάκια που βρίζονται τσιρίζοντας χωρίς κανείς μας να ακούγεται στον ορυμαγδό των κομπρεσέρ και των μπουλντόζων, και τότε ο Άνθρωπος περνάει δίπλα μου με τον οδοστρωτήρα και σκύβοντας απέξω μου ακουμπάει την πρέζα στον κουβά με την πίσσα. (Σημείωση: Η Κωνσταντινούπολη γκρεμίζεται και χτίζεται εξ αρχής, ειδικά οι κακόφημες συνοικίες των πρεζάκηδων. Η Κωνσταντινούπολη έχει περισσότερα πρεζάκια κολλημένα στην ηρωίνη και από τη Νέα Υόρκη.) Οι ζωντανοί και οι νεκροί, αρρωστάκια ή νταγκλαρισμένοι από την πρέζα, κολλημένοι, καθαροί, πάλαι ποτέ καθαροί που ξανακύλησαν, συντονίζονται στη συχνότητα της πρέζας, ενώ η Άκρη σαβουριάζει Τσοπ Σουεί στην Οδό Ντολόρες του Ντιστρίκτο Φεντεράλ στο Μεξικό, ή βουτάει κέικ σε φτηνά φαγάδικα, ή τρέχει στο Εξτισέιντζ Πλέις κυνηγημένος από μια αγέλη λυσάρικων Ατόμων. (Σημείωση: Στη Νέα Ορλεάνη Άτομα αποκαλούνται οι μπάτσοι της Δίωξης.)

Ο γερο-Κινέζος βουτάει ένα σκουριασμένο κονσερβοκούτι στο ποτάμι και καταπίνει γιεν ποξ που είναι σκληρό και μαύρο σαν καρβουνιασμένο ξύλο. (Σημείωση: Γιεν ποξ αποκαλείται η στάχτη του καπνισμένου οπίου.)

Φυσικά, οι μπάτσοι έχουν το κουτάλι και το σταγονόμετρό μου, και γνωρίζω πως με πλησιάζουν ιχνηλατώντας τη συχνότητά μου υπό τις

οδηγίες ενός τυφλού λάρυγγα, γνωστού ως Ουίλι ο Δίσκος. Ο Ουίλι έχει ένα στρόγγυλο στόμα σε σχήμα δίσκου, το οποίο περιβάλλεται από ευαίσθητες τρίχες που τεντώνουν σαν κεραίες. Τυφλώθηκε επειδή βαρούσε στο μάτι, η μύτη του και ο ουρανίσκος του κάπκαν ρουφώντας ηρωίνα, το κορμί του ένα συνονθύλευμα από ουλές, σκληρό και στεγνό σαν ξύλο. Πλέον, έτσι όπως είναι το στόμα του, ούτε τα αρχίδια του δεν μπορεί να φάει. Μερικές φορές αμολάει μια μακριά σωλήνα εκτοπλάσματος και ανιχνεύει το πεδίο για τη σιωπηρή συχνότητα της πρέζας. Ακολουθεί τα ίχνη μου σε όλη την πόλη, σε δωμάτια που έχω μόλις εγκαταλείψει, πριν οι κερατάδες μπουκάρουν για να βρουν μέσα ένα ζευγάρι νιόπαντρων από το Σιου Φολς.

«Λοιπόν, Λι! Βγάλε από πάνω σου τη λαστικόπουτσα! Δεν ξεφεύγεις τώρα», λένε και τραβάνε να ξεκολλήσουν την πούτσα ενός άσχετου.

Πλέον ο Ουίλι πλησιάζει επικίνδυνα, τον ακούς να κλαψουρίζει συνεχώς μέσα στο σκοτάδι (λειτουργεί μόνο τη νύχτα), αισθάνεσαι τη διαρκή αγωνία αυτού του τυφλού διερευνητικού στόματος. Ενώ είναι έτοιμοι να κάνουν έφοδο, ο Ουίλι βγαίνει εκτός εαυτού και ανοίγει μια τρύπα στην πόρτα με το ίδιο του το στόμα. Αν δεν βρίσκονταν εκεί οι μπάτσοι για να τον συγκρατήσουν με εκείνο το ηλεκτροφόρο ματσούκι, θα ξεζούμιζε όποιο πρεζόνι πετύχαινε μπροστά του.

Γνώριζα, όπως και όλη η πιάτσα, πως είχαν αμολήσει τον Δίσκο για να με βρει. Κι έτσι και καθόταν στο σκαμνί κανένας από τους πιτσιρικάδες που ψωνίζουν από εμένα θα έλεγε: «Με ανάγκασε να ικανοποιήσω τις φριχτές σεξουαλικές του ορέξεις με αντάλλαγμα την πρέζα». Ήταν προφανές πως έπρεπε να χαιρετήσω την πιάτσα.

Ψωνίζουμε, λοιπόν, όση ηρωίνα βρίσκουμε, αγοράζουμε μια μεταχειρισμένη Στουντιμπέικερ και ξεκινάμε για δυτικά.